

SCHADUWEN

politieroman

Ghislaine Bergen

Inkijkexemplaar

Ghislaine Bergen

SCHADUWEN
politieroman

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2014
Tweede druk, 2019 ISBN 9789081173933
Derde druk, 2022 E-boek
Copyright © Ghislaine Bergen

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-14-0 | NUR 339
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

SCHADUWEN

Dit boek is opgedragen aan

Bergen Maurice

Met speciale dank aan

Hoofdcommissaris van politie Jean-Paul Lucas,
Hoofdcommissaris van politie Geert Luypaert
Inspecteurs Pascal Saenen & Gerd Van der Borght
Hoofdinspecteur van politie Guido Awouters.
Op rust gestelde Rijkswacht commandant Mathieu Peeters

Proloog

Ze liep verdoemd door het veld van vernieling. Overal vuur en verwrongen stukken metaal. Paniekerige stemmen. Chaos. Ze begreep er niets van. Ze keek naar haar handen, haar borst en benen. Ze droeg een lichte pantalon en een luchtig topje. Lange zwarte haren vielen voor haar ogen.

Wie ben ik? Wat doe ik hier?

Miljoenen vragen schoten door haar verwarde brein. Haar gezicht gloeide en deed pijn en onbewust tipte ze met een vinger tegen haar wang. Het schrijnde.

Een uniform brulde naar iedereen die het maar horen wilde, "Ontploffingsgevaar!"

Ze werd meegesleurd in de wanhoop van anderen, strompelde zonder te beseffen waarheen. In die sleeptocht struikelde ze over iets en belandde ze hard op haar knieën. Verdoemd staarde ze naar het vijandig obstakel en begon ze als een waanzinnige te gillen. Ruwe handen trokken haar omhoog uit de modder.

Ik leef.

Maar die gedachte was allesbehalve geruststellend.

Deel een

Dossier Shadows

Woensdag, 2 april

1

Woensdag voor Pasen

Eindelijk aangename temperaturen. Linda McGregor slaakte een bijna onhoorbare zucht en ging de ramen aan de kant van het gazon open zetten om te luchten. Aan de voorkant deed ze dit niet graag. Daar passeerde de Grote Baan. Ernaast liep het fietspad, vlak voor de huisdeur. Een potentieel gevaar voor haar twee zeer ondernemende dochters van vijf en twee. Ze moest er niet aan denken dat Hannah en Cammy even aan haar aandacht konden ontsnappen om langs deze weg een zekere dood tegemoet te lopen. Een onachtzaamheid die ze gemaakt had tijdens eerste huwelijk. De gevolgen waar intens zwaar geweest. Dit mocht haar nooit weer overkomen. Een Paasfeest met galsmaak.

Het verleden lag diep opgeborgen in haar onderbewustzijn. Daar moest het blijven. Hopelijk begint Tom straks niet te zeuren over Pasen. Haar man wist niet waarom ze er een hekel aan had. Hij hoefde dat ook niet te weten. Een onderwerp dat sinds heel lang taboe was.

Linda's handen werkten snel door. Wat kunnen twee kleine meisjes een berg rommel maken. Hun speelkamer had veel weg van een oorlogsgebied. Ondanks dat deze kleine ruimte tegenover de grote slaapkamer lag. Maar je kon als moeder niet naast de kinderen gaan zitten om ze constand bij te sturen. Ze mochten zelf wijs worden. Een vluchtige blik op de wekkerradio in de grote slaapkamer vertelde haar dat tekenfilm "Shark tale" ten einde liep.

Ze legde net de twee laatste dozen puzzels en zes kleurboeken op hun plaats, toen twee joelende meiden in de speelkamer opdoken.

'Mama, mogen we schommelen?' vroeg de donkerharige Hannah, gelokt door het zonnetje dat stralend door de ramen scheen.

'Ikke ook jommelje,' brabbelde de tweejarige Cammy haar zus na.

Linda hield hen liever binnen en twijfelde. Ze dacht aan Carry en Shelly. Carry zat rustig met een puzzeltje te spelen in de wagen terwijl Shelly, toen nog een baby sliep. Had ze?

Resoluut schudde ze de duistere gedachten van zich af en ging ze haar meiden achterna die al bij de keukendeur stonden. Cammy had haar jasje al aan. 'Mama dicht,' zei ze, terwijl ze naar haar toekwam.

Linda ritste het groene jasje dicht. Het staat haar beter dan destijds bij Hannah.

'Hannah, niet verder dan het hek,' zei ze streng, in de wetenschap dat haar dochttertje bang was van kippen. Haar donkere krullenbol was van zowat alle dieren doodsbang, terwijl Cammy overal dol op was, zelfs op de gevaarlijkste hond.

Hand in hand hinkelden beiden vrolijk over het tuinpad. Linda keek hen na, gekweld door een onrustig gevoel. Secondenlang bleef ze staan, slaakte een diepe zucht en hervatte haar bezigheid.

In de grote slaapkamer wierp ze af en toe haar blik door het raam. Vanuit deze hoek had ze een goed zicht op de meisjes. Ze hoorde Hannahs heldere lachje en Cammy's enthousiaste juichkreten. Beiden leken zo gelukkig.

Resoluut doken haar handen weer in het zeepsop en verwoed ging ze de ramen te lijf.

Totdat een felle lichtflits haar aandacht trok.

Onweer! Nou ja, ze hadden slecht weer voorspeld. Ze stak haar hoofd uit het raam en speurde de hemel af naar onheilspellende wolken. De zon glom als een enorme vuurbal. Het warme licht streelde haar gezicht. Ik maak me waarschijnlijk ongerust om niets.

De spons zoefde over het glas en liet het zingen. Vervolgens haalde ze met een kleine aftrekker in vloeiende bewegingen het water weg. Met het zeemvel droogde ze de randen van het glas.

Nu de keuken. Vandaar had ze geen uitzicht op de kinderen. Toch wilde ze deze voorjaars schoonmaak vandaag nog afmaken zodat het huis zijn frisse uitstraling zou terugkrijgen. Morgen stond de strijk op het programma, dus moest ze voortmaken, wilde ze klaar zijn als straks, na een lange uitzending haar man weer thuis kwam. Wat had ze hem gemist.

In de ruime keuken schoot ze lekker op.

Het gefladder van een opgeschrokken merel die van het afdak wegvloog, leidde haar af. Ze keek omhoog en zag vanuit haar ooghoeken een lichtflits ergens tussen de bomen.

De kinderen, galmde door haar hoofd. Gejaagd rende ze naar buiten. Angstig riep ze de namen van haar meisjes.

'Hannah! Cammy!'

Paniekerig gleden haar ogen naar de open garage, naar het tuinhuis en naar de achterkant van beide gebouwen. Niets.

'Hannah, Cammy!'

Terwijl ze luisterde, hield ze secondenlang haar adem in. Het bleef akelig stil. Voorgevoelens versnelde haar hartslag
'Nee,' kreunde ze. Please Lord, niet nog eens mijn kleine meisjes.